

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatele **F. Š.**, zastoupeného JUDr. Václavem Bubeníkem, advokátem se sídlem v Moravské Třebové, Cihlářova 4, za účasti **Magistrátu města Mladá Boleslav**, stavebního odboru, se sídlem v Mladé Boleslavi, Komenského nám. 61, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2005, č. j. 44 Ca 43/2005 – 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2005, č. j. 44 Ca 43/2005 - 17, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud napadeným usnesením odmítl žalobu stěžovatele, kterou požadoval, aby Magistrátu města Mladé Boleslavi, stavebnímu odboru, byla uložena povinnost vydat rozhodnutí o jeho návrhu ze dne 25. 9. 2003 (vydání kolaudačního rozhodnutí), jímž by bylo povoleno užívání staveb na stavebních parcelách č. 155/1 a č. 155/2 v katastrálním území a obci H. n. J., a to ve lhůtě doručení rozsudku.

Krajský soud dovedil, že žalobu je třeba odmítnout ze dvou důvodů.

Stěžovatel v žalobě především tvrdil, že předmětné stavby nejsou zkolaudovány a z tohoto důvodu proto požádal Magistrát města Mladé Boleslavi, stavební odbor, o zahájení kolaudačního řízení žádostí ze dne 25. 9. 2003. Tuto žádost však podal k poštovní přepravě jako obyčejnou zásilku bez dokladu o převzetí. Stěžovatel tedy neprokázal, ale ostatně ani netvrdil, že by jeho žádost o zahájení kolaudačního řízení byla uvedenému správnímu orgánu doručena později než v průběhu roku 2003, resp. později než dne 1. 10. 2003. Tento den je totiž třeba považovat za den, kdy mohla být tato žádost správnímu orgánu nejpozději doručena (lhůta pěti dnů pro přepravu zásilky poštou je obvykle dostačující). Stěžovatel ale podal žalobu prokazatelně až dne 9. 8. 2005, tedy po zákonem stanovené lhůtě jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se domáhal ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí (30 dnů, resp. 60 dnů od zahájení řízení podle § 49 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Žaloba stěžovatele byla proto podána zjevně opožděně a krajský soud ji musel již z tohoto důvodu odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud však shledal, že žalobu bylo nutno odmítnout i proto, že stěžovatel přes výzvu nenavrhl výrok rozhodnutí soudu tak, aby odpovídal jeho pravomoci v řízení podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. Soud v tomto řízení může totiž správnímu orgánu jen uložit povinnost vydat rozhodnutí, aniž by určoval jeho obsah vyplývající z hmotněprávních norem. Obligatoční součástí výroku rozhodnutí pak musí být i stanovení lhůty ke splnění uložené povinnosti.

V kasační stížnosti proti tomuto usnesení krajského soudu, která je opřena o ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., stěžovatel odmítl závěry tohoto soudu, pokud dospěl k tomu, že byly splněny zákonné podmínky pro odmítnutí žaloby.

Stěžovatel především namítl, že je v rozporu s ustanovením § 50 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, závěr krajského soudu o opožděnosti podané žaloby. Řízení vedené u Krajského úřadu Středočeského kraje je opatřením proti nečinnosti správního orgánu a je nutné ho pokládat za úkon vůči správnímu orgánu, kde není lhůta stanovena. Je také skutečností, že v petitu navrhl, aby správnímu orgánu byla uložena povinnost vydat kolaudační rozhodnutí, jímž by bylo povoleno užívání staveb na stavebních parcelách č. 155/1 a č. 155/2 v katastrálním území a obci H. n. J., a to ve lhůtě doručení rozsudku. Má však za to, že tento návrh je projednatelný. Tímto petitem se pouze navrhuje vydat rozhodnutí o předmětném návrhu na zahájení kolaudačního řízení, ale nedožaduje se určení, jak má rozhodnutí správního orgánu znít. Z procesní opatrnosti však navrhl změnu žalobního petitu tak, aby Magistrátu města Mladé Boleslavi bylo uloženo pokračovat v řízení, týkajícím se staveb na stavebních parcelách č. 155/1 a č. 155/2 v katastrálním území a obci H. n. J., a to ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozsudku.

Magistrát města Mladá Boleslav, stavební odbor, v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel jako vlastník bytového domu č. p. 81 na pozemku č. 155/1 a bytového domu č. p. 13 na pozemku č. 155/2 v H. n. J. požádal Krajský úřad Středočeského kraje o pokračování v řízení stran kolaudace těchto staveb bytových domů. Stěžovateli bylo již několikrát sděleno, že stavby bytových domů byly povoleny a kolaudovány v sedmdesátých letech minulého století tehdejším Okresním národním výborem v Mladé Boleslavi. O tom svědčí i zápis v katastru nemovitostí, kde jsou uvedené stavby zapsány jako budovy určené k bydlení s čísly popisnými. Stavby tedy fyzicky existují již řadu let a stavební úřad nemohl zahájit kolaudační řízení ke stavbám, které již byly zkolaudovány. Stěžovatel se proto nepřipustně domáhá u stavebního úřadu vydání rozhodnutí, které již bylo vydáno

a pouze se nedochovalo. Stavební úřad z tohoto důvodu nemůže stěžovateli vydat ani fotokopii tohoto kolaudačního rozhodnutí.

Stěžovatel v replice k vyjádření uvedeného správního orgánu uvedl, že tvrzení o kolaudaci předmětných staveb v sedmdesátých letech minulého století je tvrzením, které nemá oporu v žádném z důkazů. Tyto stavby byly zapsány do tehdejší evidence nemovitostí těsně před jejich privatizací na základě notářského zápisu, který nenahrazuje kolaudační rozhodnutí, jež neexistuje.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2005, č. j. 44 Ca 43/2005 - 17, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že i v řízení o kasační stížnosti se musí jako kasační soud řídit přísnou dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovateli, který v kasační stížnosti namítl, že je v rozporu s ustanovením § 50 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, závěr krajského soudu o opožděnosti podané žaloby.

Stěžovatel odůvodňuje svou námitku v podstatě tím, že řízení vedené u Krajského úřadu Středočeského kraje je opatřením proti nečinnosti správního orgánu a je nutné ho pokládat za úkon vůči správnímu orgánu, kde není lhůta stanovena. Tento právní názor stěžovatele není správný. Již krajský soud v odůvodnění kasační stížností napadeného usnesení opodstatněně zdůraznil, že žádost stěžovatele o pokračování v řízení stran kolaudace předmětných staveb ze dne 11. 3. 2005, adresovanou Magistrátu města Mladé Boleslavi, ani stížnost Ministerstvu pro místní rozvoj ze dne 7. 7. 2005 podanou prostřednictvím Krajského úřadu pro Středočeský kraj, nelze považovat za určující pro počátek běhu lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v této věci. Je tomu tak proto, že den posledního úkonu stěžovatele (žalobce) vůči správnímu orgánu nebo správního orgánu vůči stěžovateli ve věci, v níž se stěžovatel domáhá ochrany, by byl pro počátek běhu lhůty k podání žaloby rozhodující tehdy, pokud by nebyla stanovena zvláštním zákonem lhůta pro vydání rozhodnutí (§ 80 odst. 1 s. ř. s.). V této věci (vydání kolaudačního rozhodnutí) je však stanovena lhůta k vydání správního rozhodnutí zákonem (30 dnů, resp. 60 dnů od zahájení řízení podle § 49 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů), a proto nelze počátek běhu lhůty k podání žaloby odvozovat od posledního úkonu stěžovatele nebo správního orgánu. Poukaz stěžovatele na ustanovení § 50 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je navíc v této věci nepřijatelný. Podle tohoto ustanovení (dovoluje-li to

povaha věci a nelze-li nápravy dosáhnout jinak, správní orgán, který by byl jinak oprávněn rozhodnout o odvolání, sám ve věci rozhodne, pokud správní orgán příslušný k rozhodnutí nezačal řízení, ač je k tomu povinen nebo pokud nerozhodl ve lhůtě stanovené v § 49 odst. 2) k přechodu příslušnosti nedochází automaticky ze zákona, nýbrž pouze tehdy, když odvolací orgán vztáhne na sebe projednání věci místo správního orgánu věcně a místně příslušného. Nejde tedy o přechod působnosti přímo ze zákona (o tzv. devoluci), ale o vztáhnutí rozhodování (tzv. atrakci) na nadřízený orgán. Posouzení, zda jsou v projednávané věci dány podmínky pro použití opatření proti nečinnosti, je věcí odvolacího orgánu, který se především musí pokusit zjednat nápravu jiným způsobem, dříve než by věc převzal sám k rozhodnutí, např. pokynem, výtkou, disciplinárním opatřením, apod. V této věci nic z toho, co bylo uvedeno, nenastalo, řízení u Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru územního a stavebního řízení, neprobíhalo, a proto poukaz stěžovatele na ustanovení § 50 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, není důvodný. Navíc žaloba stěžovatele na ochranu proti nečinnosti správního orgánu směřuje proti Magistrátu města Mladé Boleslavi, stavebnímu odboru, kterému je navrhováno uložení povinnosti stran návrhu ze dne 25. 9. 2003 na vydání kolaudačního rozhodnutí a nikoliv proti Krajskému úřadu Středočeského kraje, odboru územního a stavebního řízení. Touto žalobou byl krajský soud vázán a nemohl ji sám projednávat ve vztahu ke Krajskému úřadu Středočeského kraje.

Se zřetelem k tomu, že stěžovatel nevznesl žádné námitky proti závěru krajského soudu o opožděnosti podané žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu z důvodů, které uvedl v odůvodnění kasační stížnosti napadeného usnesení (lhůta k podání žaloby v projednávané věci začala běžet dnem následujícím po marném uplynutí 30 denní, resp. 60 denní lhůty k vydání správního rozhodnutí, tedy nejpozději dne 1. 12. 2003 a skončila uplynutím jednoho roku od započetí, tedy nejpozději 30. 11. 2004, stěžovatel neprokázal, že by jeho žádost o zahájení kolaudačního řízení ze dne 25. 9. 2003 byla doručena správnímu orgánu později než dne 1. 10. 2003, podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dne 9. 8. 2005 soudu je proto zjevně opožděné a po zákonem stanovené lhůtě podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s.), Nejvyšší správní soud nezaujal k těmto závěrům konkrétní stanovisko, které jinak považuje věcně za souladné se zákonem.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce kasační stížnosti, pokud v ní stěžovatel poukazuje na to, že žaloba byla projednatelná.

Stěžovatel uvedl, že v petitu navrhl vydat rozhodnutí o předmětném návrhu na zahájení kolaudačního řízení, nebylo jím ale požadováno určení, jak má rozhodnutí správního orgánu znít. Toto tvrzení neodpovídá skutečnosti. Z petitu uvedeného v žalobě i obsahu jejího doplnění ze dne 26. 9. 2005 je zcela zřejmé, že stěžovatel požaduje u krajského soudu vydání rozsudku, kterým by Magistrátu města Mladé Boleslavi byla uložena povinnost vydat rozhodnutí o jeho návrhu ze dne 25. 9. 2003, jímž by bylo povoleno užívání staveb na stavebních parcelách č. 155/1 a č. 155/2 v katastrálním území a obci H. n. J., a to ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto rozsudku. Z takto formulovaného petitu vyplývá obsah správního rozhodnutí, které by měl správní orgán vydat, jež vyplývá z hmotněprávních norem. To je v rozporu nejen s ustanovením § 81 odst. 2 s. ř. s., ale i ustálenou judikaturou, podle níž v řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu není soud oprávněn zavázat správní orgán k vydání rozhodnutí o určitém obsahu, tj. určit, jak konkrétně má být správní orgán činný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2004, č. j. 7 Afs 33/2003 - 80). Při rozhodování o žalobě proti nečinnosti správního orgánu proto soud posuzuje pouze to, zda existuje povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé. Jestliže soud není oprávněn zavázat správní orgán k vydání

rozhodnutí o určitém obsahu, nemohl potom ani stěžovatel jako žalobce požadovat u krajského soudu vydání rozsudku, jímž by bylo povoleno užívání staveb na stavebních parcelách č. 155/1 a č. 155/2 v katastrálním území a obci H. n. J. Stěžovatel se mohl proto pouze domáhat vydání rozsudku o povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé, aniž by určoval jeho obsah.

Třeba ovšem dodat, že uvedená vada by sama o sobě, bez další výzvy předsedy senátu podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad podání ve stanovené lhůtě, nebyla důvodem k odmítnutí žaloby (původně totiž předseda senátu krajského soudu usnesením ze dne 12. 9. 2005 vyzval toliko obecně stěžovatele, aniž mu sdělil, v čem spočívá vada jeho podání a jak je třeba vadu odstranit, navíc podle ustanovení § 43 odst. 2 o. s. ř., aby navrhl jednotlivé výroky rozsudku, jejichž vydání se domáhá a stěžovatel této výzvy uposlechl v doplnění žaloby ze dne 26. 9. 2005, byť petit formuloval v rozporu s procesním právem způsobem již uvedeným). Uvedená skutečnost však není důvodem ke zrušení napadeného usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, protože kasační stížnosti nebylo možno vyhovět již pro opožděnost podané žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2005, č. j. 44 Ca 43/2005 - 17, není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu